

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: הקמת בית

פרשת חיי שרה

בס"ד | גיליון מס' 305

מה התחולל ברגעי החרדה תחת החופה, ולמה?

מה יצא הדבר (כ"ד, נ)

לב ונשמה: נושא השידוכים, כל כולו, מנוהל בידיים הטובות ביותר, בידי של בורא עולם. רואים את זה, מרגישים את זה, חשים בכך בכל צעד ושעל. ניתן לסמוך עליו יתברך בעיניי עצמות, להתחזק בביטחון ואמונה מלאים כי הוא יורה את דרכנו ויכוון את צעדינו, בדרך לשידוך הנכון ובזמן הנכון.

דברי חז"ל, המגלים לנו כי מאז בריאת העולם יושב הקדוש ברוך הוא ומזווג זיווגים, אינם טעוניהם הוכחה. כל בר דעת מבין, כל מי שסגר שידוך אי פעם יודע, שכאשר הגיע הרגע - בורא עולם נטל את ידו והוביל אותו לתוך השידוך הנכון, מנע ממנו את השידוך שאינו כזה, והצמיד אותו מעדנות לבניין ביתו. אמור מעתה, אין מקום ללחץ או לדאגה, גם אם ממתנינים זמן רב, גם אם נבוכים ותוהים בדרך - אין מה לדאוג, השדכן הטוב בעולם עובד בשבילנו!

ולא פחות חשוב - לקחת את המסר מהפרשה, ללמוד ממה שעשה אליעזר בדרוכו אל השידוך הזה. מסעו רצוף שיחות עם בורא עולם, שוב ושוב הוא מתפלל ומודה, מבקש עזרה ומשבח, מחנן פני קונו ומהללו על עזרתו עד הנה. ברגע שאדם מבין שכל השידוך הוא רק בידיים של בורא עולם - אין לו מה לעשות חוץ מלפנות אליו, להודות שוב ושוב על כל הטוב, על כל שידוך שבוטל וגם על ההמתנה שלפעמים מייסרת, ולבקש כי השידוך האמיתי בוא יבוא בקרוב ממש!

והאמת, שהמשימה הזו מוטלת על כולנו. כן, גם על ילדים, בחורים, מתבגרים או קשישים, ולא רק מי שבגיל השידוכים או בגיל של מחתני הילדים. כי לבקש ולהתפלל על מחר או חבר, על ידיד או בן משפחה - כולנו יכולים. וכשאנו מבינים שבאמת כל נושא השידוכים הוא רק בידי בורא עולם - על כולנו מוטלת אחריות לקרוע שערי שמים למען מעוכבי הזיווג, המוכרים לנו יותר ופחות, כי אנחנו יכולים לפעול עבורם אצל השדכן בעצמו, שיקדמם לראש התור כבר היום!

ובתקופה הזו, כשאישי אינו יודע מה יילד יום, כיצד יתנהלו חתונות ואיך, באיזו צורה ומה מסגרת ההתקלות, חשיבות יתירה היא לזכור שגם שעת החתונה, הרגע הגדול בו הבית נבנה, גם הוא מתוכנן לפרטי פרטים. בורא עולם עומד על המשמר, יודע מהו הרגע הנכון ומכוון אותו אליו. נכון, לפעמים חוסר הוודאות קצת מבבלל ומטריד, אבל מה לנו להיות מוטרדים, כשהשדכן בעצמו לצידינו, מוודא ועוקב

שהחתונה תתקיים מתוך רוב אושר ושמחה, בדקה הנכונה בדיוק!

הבה ניקח את המסר העולה מפרשת השבוע, להתחזק באמונה וביטחון כי 'מהשם יצא הדבר'. כל שידוך מתוכנן, כל זיווג נקבע מלמעלה, במי מדובר, מתי הוא יקרה, כמה ייסורי נפש נעבור עד אליו, ואיך בדיוק תיראה השמחה הגדולה לכשתתרחש. כל מה שמוטל עלינו הוא רק לבקש ולהתחנן, להודות ולשבח, להתפלל למען מעוכבי הזיווג, ליחל לישועתם ולברכם מכל הלב, ובמהרה יישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה!

משאלת הלב העמוקה, השאיפה הכמוסה והנכספת ביותר של כל אב ואם בישראל באשר הם, היא לזכות לגדל דורות ישרים מבורכים, להשיאם בבוא העת עם זיווגם ההגון והראוי, לראות את בתי ילדיהם נבנים לתפארה בדרך התורה המסורה לנו מדור לדור, ולרוות נחת מדור הנכדים, ואחר כך הנינים, וגם לרקוד בשמחות בני הנינים, בלי עין הרע.

אבל התהליך כולו - מתחיל בנישואי הילדים עצמם. שם עוברת החוליה לדור הבא, זה הצומת המכריע - והוא לא קל. עינינו הרואות משפחות רבות בישראל, אשר בבוא תקופת הקמת הבתים של הדור הבא, שרריות במבוכה ובמצוקה, תוהות, מבולבלות ומגששות את דרכן באפילה. במה להתמקד, מה לשאול, כיצד לברך, למה השידוך מתעכב ומתי כבר יגיע הרגע הגדול...

אין ספק, כי תקופת השידוכים - אינה תקופה קלה. זו תקופה של בירוים חוזרים ונשנים, קבלת דרישות שלום שביירו עלינו, לפעמים אנו נשאלים שאלות פוגעניות, ולפעמים - חלילה - שואלים שאלות כאלה. לצד כל זה יש ציפיה הומה, כמיהה של ממש לשבור כבר צלחת בשעה טובה ומוצלחת, ולפעמים - הרגע הזה מתעכב, עוד ועוד ועוד, ואיש אינו יודע עד מתי...

פרשת השבוע מתארת את השידוך הראשון שנעשה בעם ישראל, כאשר יצחק - בנו של יהודי הראשון, אברהם אבינו, עומד להקים בית בישראל. בתורה מתוארת מסכת פתלתלה ורבת תהפוכות, הגדרת המיועדת, מקום מגוריה, מסע מופלא אליה - שכולל קפיצת הדרך, סירובו של אביה להכיר בשידוך המתגבש וסופו הטראגי, נסיונות של אחיה - לבן הארמי להילחם בשידוך הקודם עור וגידים, ולבסוף - אמירה ברורה, פשוטה וחלקה: 'מהשם יצא הדבר'!

לא בחינם מתארת התורה בפרוטרוט את כל הפרשה האמורה, את כל השתלשלות העניינים. יש כאן משהו מעורר התבוננות: הנה כי כן, כבר בשידוך הראשון בעם היהודי - זה לא היה קל, זה לא היה פשוט. היה זה מסע ארוך, לארץ זרה, לחרון הרחוקה, בחיפוש אחר אשה לא מוכרת. אם לא די בכך - למסע הזה נלוו קשיים ומפריעים נוספים. אבל בסוף - הכל הפך לנס פלאי אחד גדול: היתה כאן קפיצת הדרך, סימן שמימי של חסד, והתגברות על מכשול ומפריע בדרך לשידוך הרצוי.

אלו הדברים אותם גילה החזון איש זצ"ל במתק לשונו: אנו

חיים בדור שכולו הסתר פנים, קשה לראות ולהיווכח בכל עת ורגע בידו העילאית המכוננת של בורא עולם. כל זה נכון לאורך כל החיים, עד שמגיע רגע אחד נפלא - והוא הרגע בו צריך להקים בית בישראל, ואז רואים בעינינו, ממששים באצבעות, מרגישים בכל חדרי הלב - כי בורא עולם מדריך, מכוון, נותן את הדימוע הנכון, מסדר את העניינים - כדי שהשידוך הנכון, הוא ורק הוא, ייצא אל הפועל, ובזמן הנכון!

ולכן, ראשית, חשוב לחדד את ההבנה הזו בקרב רבים כל כך המצפים לישועתם, או כאלה שנבוכים ולא יודעים כיצד יתקדם הדבר לשיבוע רצונם. אחים יקרים, שימו

הסגולה לישועה הנכספת...

מתוך הבנה ואמונה בביטחון מלא שהכל בידי בורא עולם, ורק הוא מנהל את העולם כולו ומשדך פלוני לפלונית, גואה ועולה השאיפה הכמוסה לנקוש בשערי שמים בכל הכח, לפותח את הדלת לישועה הנכספת, להצליח לפעול אותה בקרוב ממש. כאן נחשפים אנו לסגולה חזקה ועוצמתית עליה מעיד הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א - רב"ד העדה החרדית. הוא מספר על סגולה פלאית העוברת במסורת, אשר רבים העידו כי הביאו את הישועה. וכך עובדת הסגולה, נסו והיווכחו:

במשך ארבעים יום רצופים, יש להיכנס לבית הנכנס במיוחד לטובת סגולה זו, לומר את אחד מספרי התהלים - המחולק לחמישה ספרים. קודם אמירת התהלים יש לבקש את הבקשה ולנדב כסף לצדקה, ולאחריה - להבטיח לומר 'שמות' בבוא הישועה. קל לעשות זאת באמירת ספר רביעי שבתהלים, פרקים צ - קז, אולם ניתן לקיים את הסגולה בכל הספרים, בסדר המדויק האמור: הגעה לבית הנכנס לסגולה זו בלבד, בקשה, צדקה, תהלים והבטחת 'שמות'.

זהו. זה הכל, כמה קל, פשוט, ישים ונגיש. אגב, בעדותו הוא מציין כי סגולה זו כוחה יפה גם למי שזקוק לישועה בבריאות או בפנסה. הכי חשוב זה המסר: לשאת עיניים לבורא עולם, להתפלל אליו. הוא מנהל את השידוכים, הוא השדכן העולמי, כל מה שצריך הוא לפנות אליו, לשפוך שיח, להודות עכשיו ולהבטיח להודות אחר כך - ושיהיה לכולנו רק בשמחות!

הרמז שהובן (לא) נכון...

את הסיפור הבא סיפר החזון איש' זצ"ל לאחותו - 'אשת חבר' של הסטיילער זצ"ל, סיפור ש'בדידיה הוה עובדא': ביום מן הימים, נקש מאן דהוא על דלתו, וביקש לברר על בחור מסויים, לתהות על קנקנו. מציעים לו בחור כחתן לבתו כלילת המעלות, והואיל והוא יודע שהחזון איש' מכיר את הבחור - ביקש מהחזון איש' לספק עליו אינפורמציה. החזון איש', ענוותן ושפל ברוך היה, לא ראה כל פחיתות כבוד בלענות לכל יהודי על כל שאלה, והוא הסכים ברצון.

פתח האיש ושאל 'איך הבחור המדובר ביראת שמים?'; והחזון איש' השיבו: 'בסדר, אבל יש מקום לשיפור'. שוב שאל אותו יהודי: 'זאיך הוא בלימוד התורה?'; ושוב ענה לו החזון איש', כי גם בזה יש מקום לשיפור. לא נחה דעתו של הלה והוא הוסיף והכביר שאלות, על מידותיו של הבחור, התנהגותו בין חבריו, החינוך שקיבל וכן הלאה, ועל כולן השיב לו החזון איש' אותה תשובה סתמית: 'יש מקום לשיפור...'

אם חשבנו שהאיש הבין את הרמז הדק, מסתבר שההיפך הוא הנכון. רגע לפני שיצא הפטיר ואמר: 'אז אם אני מסכם את השיחה, מתברר שמדובר בבחור כליל המעלות, אשר ידיו רב לו ביראת שמים טובה, בלימוד התורה כהלכה, במידות טובות, ועוד ועוד. כל שנותר לו הוא להשתפר קצת, ואז יגיע לשיא השיאים!' - סיכם, הודה לחזון איש' על המידע, ועוד באותו ערב נסגר השידוך בסיומן טוב ומזל טוב...

כשהחזון איש' סיפר את הסיפור לאחותו, הוסיף ואמר: 'ראי נא מה קרה כאן. הלה בא לשאול בעצתי, ומתוך שלא רציתי לספר את מלוא גנותו של הבחור, אמרתי זאת ברמז בלבד. אבל בורא עולם רצה שהשידוך ייצא אל הפועל, אז אותו שואל, אדם בר דעת, הבין את הרמז בדיוק הפוך ממשמעותו הפשוטה, ולהבנתו - מדובר בבחור כליל המעלות, שעוד רגע נוגע בשיא העליה הרוחנית האפשרית. האין רואים כאן את יד ה' עין בעין?!'

סיפור נפלא זה, המופיע בספר 'מעשה איש', מחדד את ההבנה עד כמה כל שידוך, באשר הוא, הוא מעשה ידי בורא עולם בכבודו ובעצמו, הוא ולא אחר. כשמגיע השידוך הנכון, נאטמות האוזניים, מסתתמת ההבנה. רמזים גלויים מתפרשים בדרך הפוכה, הכל משתנה ומשתבש - כדי להגיע ליעד שהועיד בורא עולם: להוציא את השידוך לפועל!

וכשם שבסיפור הזה אנו רואים כיצד בורא עולם משבש את ההבנה האנושית הפשוטה כדי לפעול שידוך, כך בדיוק הוא פועל כדי למנוע שידוך לא נכון, או כדי לדחות את השידוך הנכון למועד הנכון. פעמים כה רבות שידוכים שדוברו בעבר הרחוק והקרוב, מתבצעים בפועל כעבור חודשים או שנים - כי זמנם טרם הגיע. שידוכים שנראים מתאימים - מוסרים מהשולחן, ושידוכים שנראים לא קשורים - הופכים לחתונות מאושרות.

אחים יקרים, בורא עולם מכוון ומנהיג, מנהל את עולם השידוכים בצורה הטובה ביותר. הבה נתחזק בלבטוח בו, להתפלל אליו, לבקש את עזרתו ולהאמין בכוחו - ונזכה לשמוח יחדיו בשמחות צאצאינו מתוך רוב שמחה!

רגעי חרדה בחופה!

היה זה באחת החופות, עת הוזמן הרב מברסק זצ"ל לסדר חופה וקידושין. האולם היה מסודר ומואר באור יקרות, מחותנים לבושים במיטב המחלצות התרגשו בין קירותיו, וחתן וכלה נרגשים יצאו לחופה בשירה מרטיטה. הגיע הרגע הגדול, בו החתן נוטל את הטבעת ועומד לשים אותה על האצבע של רעייתו לעתיד, ואז זה קרה:

הטבעת נפלה ארצה!

ההתרגשות פינתה את מקומה למבוכה, הטבעת נפלה על הרצפה, נחבאת בין נעלי העומדים תחת החופה. כעבור חצי דקה נמצאה, ושוב ניגש החתן להניחה על אצבע כלתו, ושוב זה קרה:

הטבעת נפלה ארצה, בפעם השנייה!

הפעם זה כבר לא היה רק מבין, זה אפילו היה מוזר, שלא לומר מפחיד. משהו כאן נראה משובש, לא הולך, לא מתאים. שטבעת תיפול פעמיים בעיצומו של מעמד חופה? שיד נעלמה תמנע מחתן להניח טבעת על אצבע כלתו ולקדשה כדת משה וישראל? מה קורה פה?!

שוב הכל תרו בעיניהם אחר הטבעת הסוררת המונחת על הארץ, וכשנמצאה - שב החתן והניסה להניחה על אצבע כלתו. אולם גם הפעם, ה' ישמור ויציל:

הטבעת שוב נפלה ארצה, בפעם השלישית!

אימה וחלחלה אחזו בנוכחים. כולם נלחצו ולא הבינו את המשמעות. הלא מדובר ברגע דרמטי, מרגש מאין כמוהו. זהו הרגע בו נבנה הבית, יוצקים את יסודותיו, ומשהו פה משובש לגמרי, לא עובד לחלוטין. שוב ושוב הטבעת נופלת, נראה כי מעשה שטן הוא זה!

רק הרב מברסק, נותר שליו ורגוע. הוא ביקש כי ירימו שוב את הטבעת, וברגע ושלווה ביקש מהחתן לשוב ולהניחה על אצבע כלתו, כשהפעם - המשימה צלחה, הטבעת הונחה כדת וכדין, ומעמד החופה הסתיים בכי טוב...

אולם קשה היה שלא לחוש באווירה העכורה שנוצרה. זה לא רק נראה מוזר, זה נראה שמשוהו מכוון מלמעלה, משהו או משהו ניסה למנוע את הקידושין האלה. כשהחתן נטל את הכלה בדרכו לחדר הייחוד, כשהכל עומדים ותוהים מה קרה ומה יקרה עכשיו, ניגש הרב מברסק אל הזוג הצעיר, ואמר להם בחיך נלבב:

'הלא תבינו, כי בורא עולם, מסבב כל הסיבות, קבע את הרגע המדויק בו יקדש החתן דגן את הכלה. אולם, כנראה אנחנו, בני האנוש, מיהרנו קמעא, הגענו לרגע הזה מוקדם מהמתוכנן... והלא בורא עולם יודע את הרגע המדויק, הנכון, המתאים, הרגע הזה בו הוא קבע שהחתן יקדש את הכלה, וזה לא יכול לקרות אפילו חצי דקה קודם!

מה חשבתם? שהוא יתפשר על הרגע שלכם? שמשוהו פה יכול להיות 'בערך', או 'מעט'? הלא מדובר בהקמת בית, זה חייב להיות ברגע המדויק והנכון! ולכן קבע בורא עולם בחכמתו העצומה, כי הטבעת תיפול, שוב ושוב, עד שיעגיע הרגע הנכון. ועתה, כמה מאושרים אתם שבורא עולם שמר עליכם, ויודא כי הקידושין יתבצעו ברגע המדויק אליו כיוון, לטובת הקמת ביתכם בשעה טובה ומוצלחת, ברגע המכוון והמדויק!'

סיפור מופלא זה מחדד לנגד עינינו את המסר המחזק והמעצים כל כך: נכון, ההמתנה אינה קלה, לפעמים היא מייסרת, רוויית אכזבות, עמוסת משברים. עוד ועוד שידוכים עולים ויורדים, עוד ועוד תקוות מתנפצות אל סלעי המציאות. אבל - - -

הבה נזכור כי יש יד מכוונת, יש משהו שמנהל את הכל מלמעלה. הוא יודע מי השידוך הנכון, מתי הוא יבוא, באיזה יום, באיזה רגע, באיזו דקה ובאיזו שנה - ייבנה הבית. וממילא, הבה נתחזק באמונה וביטחון בבורא עולם, נפנה אליו ונבקש את עזרתו, כי הוא מכוון ומנהל את עולם השידוכים כמו ידיו, והוא יביאנו לרגע המאושר, ברגע הנכון!

בקשה לאבד את התבונה?

אל הרה"ק בעל 'פני מנחם' מגור זי"ע נכנס יהודי, ועל פניו אותות עצב ותסכול. 'רבי', פנה בקול נכאים, 'לפני תקופה קצרה חיתנתי את בתי, עם חתן שאמרו עליו שהוא כליל המעלות, סיפרו שהוא 'רבי עקיבא איגר' של דורנו. חלפו כמה חודשים ועמדתי על טיבו, ודומה הוא יותר לתנא רבי עקיבא טרם החל לעסוק בתורה בגיל ארבעים, טרם ידע קרוא וכתוב... הוא לא יודע דבר, לא מבין בלימוד, פשוט נפלתי עם חתן עם הארץ של ממש!' - תינה הלה את צערו בפני הרבי.

הרבי הקשיב לו בנועם, הרהר קלות, ואז השיב תשובה שיש הרבה מה ללמוד ממנה: 'אה נא, הלא את השידוך לבתך, כבר קבע בורא עולם ארבעים יום קודם יצירתה, כפי שחז"ל מגלים. כלומר, לא היתה לך כל השפעה על 'בחירת' החתן, בורא עולם כבר קבע מראש מי הוא ואיזה הוא...'

ואתו בורא עולם ידע, שאם תדע את האמת על חתנך העתידי - לא תבצע את השידוך. נו, אז הוא יתן לבתך לשבת רווקה כל ימיה? והחתן - מה הוא אשם? מה עושה הבורא? - נוטל מההורים את השכל וההבנה, ומוליכם כסומים באפלה לסגור את השידוך. הוא מונע מהם את היכולת לברר את הדברים הנכונים, מסתיר מהם את המידע, נוטל מהם את היכולת להחליט אחרת, וכך השידוך בוצע בשעה טובה ומוצלחת. עד כאן מוסכם? - שאל הפני מנחם, והלה הנהג...

'אם כן, אין לי אלא להבין, שאתה מלין על כך שלאחר חתונת הבת - בורא עולם השיב לך את התבונה ופקח את עיניך. אילו היה משאיר את ליבך אטום וחתום, לא מבין ולא מסוגל לעמוד על טיב הדברים - כי אז לא היית מתלונן, שכן זה היה מצבך בעת סגירת השידוך. טענתך היא על שעתה תבונתך חזרה אליך, וגילית מה עשית כשבורא עולם נטל אותה ממך. האם תרצה שבורא עולם ישוב ויקח ממך את תבונתך, לבל תדע לבחון דברים נכוחה גם בהמשך החיים?'

סיפור מופלא זה, שסיפר המשפיע הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, פוקח את העיניים ומאיר את הלב: שידוך הוא לא בחירה באמת, הוא מנהל לגמרי. בורא עולם עוצם את עיניו של זה ופוקח את עיניו של אחר, חוסם את תבונתו של אחד ומחדד את חושיו של משנהו. בורא עולם מכוון את הדברים כדי שרק השידוכים הנכונים ייצאו אל הפועל, הבה נבטח בו!

אחים יקרים, כל המוטל עלינו הוא להתפלל ולבקש ממזונו הזיווגים, מהשדכן הטוב והיחיד בעולם. הוא מנהל את הדברים בצורה הטובה ביותר, הוא יביא את השידוך הנכון, ידאג שהמידע שנשמע - יהיה המידע הנכון עבורנו, ויפעל שהשידוך הזה יקרה. עלינו מוטל רק להודות לו על חסדו עימנו ולהתפלל אליו בכל הכח - ויוצר האדם בצלמו יתקין לו בניין עדי עד, בשעה טובה ומוצלחת!